

Arrest

nr. 101 826 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SCHILDERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat zij niet aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van haar land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

Waar verzoekster aanvoert dat het "een hele opdracht" zou zijn om in Kosovo tegen haar criminele partner met connecties bij de politie een klacht in te dienen, merkt de Raad op dat verzoekster zelf verklaarde dat er tegen haar partner reeds verschillende rechtszaken lopen, doch dat zij niet op de hoogte is van enige gerechtelijke procedure. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeksters partner telkens zijn straf zou ontlopen dankzij connecties binnen de Kosovaarse politie. Bovendien, zoals de bestreden beslissing terecht stelt en ook het verzoekschrift beaamt, kunnen de autoriteiten niet optreden wanneer zij niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem. Vermits verzoekster twee weken in het vrouwencentrum "Liria" verbleef en daar een psychiater consulteerde, mag worden verwacht dat het centrum wel degelijk op de hoogte is van verzoeksters specifieke situatie. Aldus kan niet gesteld worden dat het advies van het vrouwencentrum louter een "standaardadvies" zou zijn. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster niet bij de Kosovaarse autoriteiten terecht zou kunnen voor bescherming, zeker daar zij ook van het vrouwencentrum "Liria" advies en begeleiding kan krijgen.

Waar verzoekster, onder verwijzing naar internetartikelen hieromtrent, stelt dat de Kosovaarse politie nog steeds corrupt is en dat de Domestic Violence Units binnen de politie-eenheden niet werken, wijst de Raad erop dat verzoekster geen enkele klacht indiende en uit de maatregelen die de Kosovaarse autoriteiten hebben genomen om de problematiek van het huiselijk geweld tegen vrouwen aan te pakken, blijkt dat het beleid in Kosovo erop gericht is huishoudelijk geweld niet onbestraft te laten. Dat nog niet alle initiatieven ten volle werden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 maart 2013, voert verzoekende partij aan dat er “iets gebeurd is tussen haar vader en haar partner”, waarbij haar vader om het leven is gekomen zoals blijkt uit de thans neergelegde overlijdensakte. Verzoekende partij geeft daarbij echter geen verdere toelichting en beperkt zich derhalve tot een blote bewering dat uit de overlijdensakte blijkt dat haar criminele partner de oorzaak zou zijn van het overlijden van haar vader. De overlijdensakte die ter terechtzitting wordt neergelegd wordt niet in overweging genomen als bewijs van de bewering van verzoekende partij nu het stuk werd ingediend zonder vertaling en derhalve niet kan worden vastgesteld of deze bewering uit de akte blijkt.

Wat het medisch attest betreft dat verzoekende partij neerlegt ter terechtzitting, dient te worden vastgesteld dat het niet duidelijk is op welke wijze dit document kan bijdragen tot het door verzoekende partij aangehaalde relaas. Uit dit document kan ook niet afgeleid worden dat verzoekende partij niet zou kunnen buigen op de bescherming van de Kosovaarse politie.

Voor het overige beperkt verzoekende partij zich louter tot het verwijzen naar het verzoekschrift, welke echter, zoals in de beschikking van 19 maart 2013 werd aangegeven, geen concrete elementen bevat die aantonen dat zij niet onder de bescherming van haar land van herkomst valt zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS